

Inhoud

1. Arme pinguïns	7
2. Het plan van Jurre	12
3. De presentatie	20
4. Een verrassing	26
5. Alle vogels gevlogen	34
6. Op vogeljacht	40
7. Zonneburcht in Zoopark	46
8. Pinguïns voeren	53
9. Een groot raadsel	60
10. Vogelsporen	67
11. Bij de viswinkel	72
12. Achtervolging	77
13. Bertus	83
14. Betrapt	88
15. Opa Hendrik vertelt	96

1 Arme pinguïns

‘Dit zijn echt de schattigste dieren van Zoopark!’ Jasmijn leunt over het houten hek. ‘Moet je zien!’ Ze wijst naar twee zwart-witte pinguïnkukens die in precies hetzelfde tempo achter elkaar aan waggelen. ‘Net een paar deftige meneertjes.’ Jurre grinnikt. Hij kijkt naar twee andere pinguïns die samen de wacht houden voor hun verblijf. ‘En dat zijn net soldaatjes.’ ‘Wat voor pinguïns zijn dit eigenlijk?’ vraagt Jasmijn zich af, terwijl ze naar het informatiebordje loopt. ‘Zwartvoetpinguïns’, zegt Jurre, nog voordat Jasmijn bij het bordje is. ‘Ze hebben zwarte voeten, vandaar.’ ‘Poten bedoel je.’ ‘Nou ja, poten dan. Maar toch heten ze zwartvóétpinguïns.’ Samen kijken ze nog een tijdje naar de grappige waggelaars. ‘Ik vraag me af hoe ze deze dieren uit elkaar houden. Ze lijken echt precies op elkaar.’ ‘Ha Jurre en Jasmijn.’ Jurre draait zich om. Dierenverzorgster Esther staat achter hen. Ze heeft een plastic pot in haar handen waar allemaal gekleurde dingetjes in zitten. ‘Strijkkralen?’ zegt Jasmijn verbaasd. ‘Wat ga je daarmee doen?’ Esther lacht. ‘Dat zal ik jullie laten zien.’ Ze neemt hen mee naar het kantoortje achter het pinguïngebied. Op de tafel ligt een stapel smalle, zwarte bindbandjes. Esther pakt een map van de boekenplank en slaat die open. Jurre ziet een hele rij getallen staan, onder elkaar. Wat zou dat betekenen? Esther legt het uit. ‘Dit worden de nieuwe vleugelbandjes voor

de pinguïns. Ieder cijfer staat voor een kleur. Eén is rood, twee is blauw, drie is geel, enzovoort.'

'O', zegt Jurre. 'Ik snap het al. Jullie rijgen die kralen aan dat bandje.'

'En worden ze dan gestreken?' vraagt Jasmijn.

Esther lacht. 'Ha nee, dat niet. We laten ze gewoon zo.'

'O.' Er verschijnt een diepe rimpel boven Jasmijns neus. 'Maar dan kun je toch gewone kralen gebruiken?'

Esther knikt. 'Dat zou kunnen, ja. Maar deze strijkkralen zijn ook heel geschikt.'

Jurre pakt een bandje. 'En alle pinguïns krijgen zo'n ding? Wat een werk!'

'Klopt', zegt Esther. 'Ik ben gisteren ook al bezig geweest. Het is een flink karwei. Maar misschien kunnen jullie wel even helpen?'

'Leuk!' Jasmijn zit al aan de tafel. Jurre gaat naast haar zitten. Esther schrijft een aantal cijfercodes over op een briefje en legt dat voor hen neer. 'Zo. Jullie kunnen aan de slag.'

Jurre pakt een handjevol strijkkralen uit de pot. 'Eén, één, drie, acht, negen ... dat is rood, rood, geel, lichtgroen en paars.' Even later is het eerste bandje al klaar.

'Best vrolijk, al die kleurtjes', vindt Jasmijn.

'Ja,' zegt Esther, 'maar we doen het niet omdat het zo leuk staat. Door de bandjes kunnen we de pinguïns uit elkaar houden.'

Dat dacht Jurre al. 'Maar hadden ze eerder geen bandjes om hun vleugels?'

'Jawel,' zegt Esther, 'maar die dingen waren niet zo geschikt. Als de pinguïns in de rui waren, moesten de bandjes altijd verwijderd worden. En deze kunnen ze gewoon omhouden.'

'Handig', vindt Jurre. Hij is alweer bezig met het derde bandje.

‘Wat ga jij snel!’ zegt Jasmijn.

Jurre knikt. ‘Ik ben altijd snel met getallen, dat weet je toch?’

Jasmijn kucht overdreven. ‘Opscheppen, dat kun je ook super.’

Esther gaat achter het bureau zitten en start de computer op. Even later hoort Jurre een diepe zucht. ‘Pff, zo veel berichtjes alweer ...’

‘Geeft niet, hoor’, zegt hij. ‘Wij kunnen dit wel alleen.’

Esther glimlacht, maar even later staat haar gezicht heel zorgelijk. ‘Oei,’ zegt ze, ‘dit is niet best.’

‘Wat?’ Jurre’s hand, die net een paarse kraal uit de pot wilde pakken, blijft in de lucht hangen. ‘Wat is er niet best?’

‘Er is een schip gezonken’, zegt Esther zonder op te kijken.

‘Een schip?’ Jurre begrijpt het niet. ‘Waarom sturen ze dat nieuws naar een dierentuin?’

‘Omdat ...’ Esther maakt haar zin niet af. Haar ogen gaan langs de regels op het scherm. Jurre schuift zijn stoel naar achteren en loopt naar het bureau. Midden op het computerscherm staat een foto van een gekapseisd schip. Esthers vinger wijst naar een enorme zwarte vlek op het water. ‘Allemaal olie’, zegt ze. ‘Arme pinguïns.’

‘Pinguïns? Hoezo?’

Esther scrollt naar beneden. Jurre ziet een foto van een dode vogel. De veren van het dier zitten onder de bruinzwarte smurrie.

‘Verschrikkelijk’, zegt Jasmijn, die ook bij hen is komen staan.

‘Maar dit is toch geen pinguïn?’

Esther schudt haar hoofd. ‘Nee, dit is een pelikaan. Maar ik ben bang ...’

‘Waar is het gebeurd?’ vraagt Jurre.

Esther scrollt nog een stukje naar beneden. Het blijft even stil.

‘Bij de kust van Australië’, zegt ze dan. ‘Daar leven ook veel pinguïns. Dwergpinguïns.’

Jurre kijkt nog een keer naar de foto. Hij slikt. Wat een ramp!

Ineens zit Esther weer rechtop. ‘Maar kom op, aan de slag!’

Jurre en Jasmijn gaan weer aan tafel zitten. Zonder veel te zeggen rijgen ze door.

Na een halfuur zijn er al twintig bandjes klaar.

‘Genoeg voor vandaag’, besluit Esther. ‘Tijd om te kijken wat onze pinguïnvrienden van hun nieuwe bandje vinden. Gaan jullie mee?’

Bij het pinguïnverblijf staat dierenverzorger Stan al op hen te wachten. Samen met Esther loopt hij het pinguïnterrein op. Jurre en Jasmijn blijven bij het hek staan. Ze zien hoe Stan een pinguïnkruik optilt. Terwijl hij het dier goed vasthoudt, schuift Esther het kralenbandje om zijn vleugel. Met een tangetje knipt ze het bandje op maat en daarna wordt het dier weer losgelaten.

‘Dat gaat makkelijk’, vindt Jasmijn. Jurre knikt. Dit is een heel handig systeem! Stan heeft de volgende pinguïn al te pakken.

‘Maar goed dat hier geen boten langsvaren’, zegt Jasmijn.

‘Nee’, zegt Jurre. ‘Hier zijn de dieren gelukkig veilig.’

Als alle pinguïns hun bandje om hebben, gaan Jurre en Jasmijn naar huis.

‘Komen jullie deze week nog een keer helpen?’ vraagt Esther. Dat beloven ze.

‘Ga je mee naar binnen?’ vraagt Jurre als ze voor zijn voordeur staan. Jasmijn schudt haar hoofd. ‘Ik moet nog naar dwarsfluitles.’

O ja, dat is waar ook. Jasmijn heeft sinds kort muziekles.

‘En ik moet ook nog typen.’

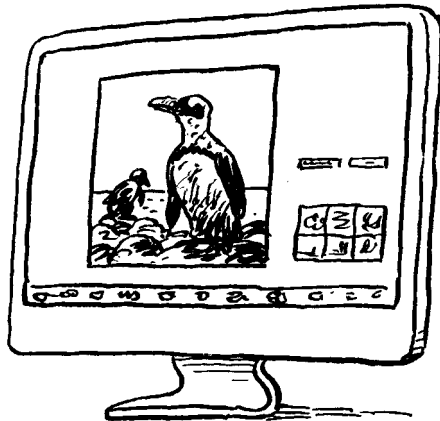
Typen. Dat moet Jurre eigenlijk ook nog, maar dat is wel het laatste waar hij zin in heeft.

Toch start hij thuis de computer op. *Olieramp*, toetst hij in. *Australië*. Een paar tellen later ziet hij dezelfde foto's als in Zoopark. Het schip. De pelikaan. Er zijn nog meer foto's toegevoegd. Elke foto laat iets zien van de gevolgen van de olieramp. Iemand die een dode zeeschildpad wegdraagt. Een besmeurde dolfijn. En dan ... ja, dat is een pinguïn! Esther had gelijk, het is ook een ramp voor de pinguïns! Jurre probeert te lezen wat er onder de foto staat. *Door de olie plakken de veren van de vogels aan elkaar. Gevolg: er komt water onder de veren terecht. Daardoor worden de dieren te koud en te zwaar. Vele overleven het niet.*

Jurre voelt iets prikken in zijn ogen. Hij zucht. Maar dan veert hij op. Dit kan toch niet zomaar gebeuren?! Deze dieren moeten geholpen worden! Maar hoe ...

Jurre denkt diep na. Australië is ver weg. Heel ver weg.

Dat zegt Jasmijn ook als hij haar die avond belt. Het ligt zelfs aan de andere kant van de wereld! Toch is Jurre vastbesloten om zich niet zomaar neer te leggen bij wat er gebeurt. Hij heeft wel vaker dieren gered. Toch?

2 *Het plan van Jurre*

‘**E**sther! Esther!’

Jurre roept zo hard hij kan, maar er komt geen antwoord. Hij kijkt door het raampje van het kantoortje. De stoel achter het bureau is leeg.

‘Ze is vast buiten’, meent Jasmijn. ‘Misschien is ze weer met de pinguïns bezig.’

Ze gaan naar het pinguïnverblijf. Maar ook daar is Esther niet. Opeens lopen ze Stan tegen het lijf. ‘Waar Esther is? O, die geeft zwemles.’

‘Zwemles?’ vraagt Jasmijn verbaasd.

‘Ja-a’, lacht Stan geheimzinnig. ‘Ga maar eens kijken.’ Zijn hand wijst richting de wilgentenen omheining. Nieuwsgierig lopen Jurre en Jasmijn die kant op. Inderdaad, daar staat Esther. Naast een klein vijvertje. Ze heeft een pinguïнкуiken in haar handen.

‘Hé’, zegt Jasmijn. ‘Wat doe jij nou?’

Esther lacht. ‘Ik ben badjuf vandaag.’

‘Maar ...’ Jasmijn aarzelt. ‘Pinguïns kunnen toch zwemmen?’

‘Deze niet’, zegt Esther. Ze drukt het diertje liefkozend tegen zich aan. ‘En ze heeft er zo te zien ook nog niet zo veel zin in. Hè Pinkie?’ Er valt een witte klodder op de grond.

‘Ach ...’ zegt Jasmijn. ‘Kijk nou. Ze poept van angst.’

‘Een pinguïn met watervrees’, zegt Jurre. ‘Hoe kan dat?’

‘Normaal gesproken kijken pinguïns de zwemkunst af van hun vader en moeder’, legt Esther uit. ‘Maar Pinkie is met de fles grootgebracht, dus tja ... Die heeft geen goed voorbeeld gehad.’

‘En nu?’

‘Nu ga ik haar aan het water laten wennen.’ Esther gaat op haar hurken zitten en laat het kuiken voorzichtig in het ondiepe water zakken. Wild begint het diertje met haar vleugels te spartelen. ‘Ze zwemt!’ roept Jasmijn. Vliegenvlug spettert het kuiken naar de overkant en klimt op de rand. Als Esther haar oppakt om nog een keer te oefenen, fladdert ze al voordat haar lijfje het water raakt. ‘Pas op!’ gilt Jasmijn. ‘Ze vliegt weg!’

‘Pinguïns kunnen niet vliegen, hoor’, zegt Jurre.

Jasmijn kijkt hem aan. ‘Maar het zijn toch vogels?’

‘Dat wel,’ zegt Esther, ‘maar er zijn ook loopvogels.’

Jurre knikt. ‘Net als de struisvogel.’

Esther laat de kleine pinguïn los. Opnieuw spartelt Pinkie zo snel mogelijk naar de kant.

Jasmijn vindt het een beetje zielig. ‘Moet ze nog een keer?’

Maar badjuf Esther staat op. ‘Nee hoor. We stoppen ermee. Morgen is er weer een dag.’

Jurre en Jasmijn lopen met haar mee naar de grote pinguïngroep. ‘Ze zijn al aardig gewend aan hun nieuwe bandjes’, vindt Jurre.

Esther knikt. ‘Volgens mij lopen ze nog eigenwijzer.’

‘Zo dames en heren, zin in een harinkje?’ Daar komt Stan aan, met een emmer. Zodra de pinguïns hem zien, komen ze naar hem toe. Stan duwt het hekje open en stapt het pinguïnverblijf binnen.

‘Mogen we helpen?’ vraagt Jurre.

‘Prima,’ zegt Stan, ‘maar trek wel even handschoenen aan. Die liggen in het kantoortje.’

Even later zitten Jurre en Jasmijn naast Stan. Om de beurt halen ze een haring uit de emmer en voeren die aan de pinguïns.

‘Is het niet handiger om alle vissen in één keer in het water te gooien?’ vraagt Jasmijn.

Stan schudt zijn hoofd. ‘Nee, we voeren altijd uit de hand. Zo zien we of iedere pinguïn wel voldoende te eten krijgt.’

Tien minuten later is de emmer al bijna leeg.

‘Helpen jullie mij nog even met de vleugelbandjes?’ vraagt Esther. Samen lopen ze naar het kantoortje.

‘Is er nog nieuws uit Australië?’ wil Jurre weten.

Esther start de computer op. Er verschijnen nu niet alleen beelden van besmeurde dieren, maar ook van mensen die aan het helpen zijn. Een man in een knalgeel oliepak poetst een pinguïn schoon met een borstel.

‘Kon ik ook maar helpen’, zucht Jurre.

Esther scrolt naar de volgende pagina.

‘Hé, wat is dat?’ Jasmijn lacht. ‘Kijk nou, een pinguïn met een truitje aan!’

Jurre buigt voorover.

‘Inderdaad’, zegt Esther. Ze leest hardop voor wat er bij de foto staat. *‘Pinguïns die schoongemaakt zijn, krijgen een truitje aan. Op die manier wordt voorkomen dat de dieren met hun snavel tussen hun veren pikken en zo restjes olie binnenkrijgen. Er zijn nog veel truitjes nodig. U kunt ze opsturen naar ...’*

‘Dat is het!’ roept Jasmijn. ‘Zo kunnen we helpen! We moeten gewoon gaan breien!’

‘Breien?’ Jurre trekt zijn neus op. Hij kan helemaal niet breien.

‘Misschien kun je mensen vragen om te breien?’ bedenkt Esther.

‘Mijn oma!’ roept Jurre. ‘Die kan goed breien. Ik ga haar meteen bellen!’

Hij rent het kantoortje uit. ‘Wacht!’ roept Jasmijn. ‘Ik ga mee!’

‘Oma? Met Jurre. Ik heb een vraagje ...’

‘O ja? Vertel ...’

Jurre vertelt over de pinguïns. En over de oproep op internet.

‘Meen je dat?’ vraagt oma. ‘Truitjes voor pinguïns?’

Het klinkt een beetje onzeker. Even is Jurre bang dat zijn oma het maar onzin vindt, maar dan hoort hij aan de andere kant van de lijn: ‘Maar natuurlijk doe ik mee!’

‘Dank u wel, oma! Op internet staat hoe de truitjes eruit moeten zien. Dat mail ik vanavond wel even door.’

Als Jurre even later de telefoon neergelegd heeft, danst hij een rondje door de kamer. Jasmijn danst mee. Maar dan blijft ze staan. ‘Eigenlijk ...’

Jurre kijkt haar vragend aan. ‘Wat eigenlijk?’

‘Eigenlijk zouden heel véél oma’s mee moeten helpen.’

Jurre ploft op de bank. Jasmijn heeft gelijk. Maar zo veel oma’s en opa’s heeft hij niet, en Jasmijn ook niet.

Ineens springt hij boven op de bank. Jasmijn veert met de bankkussens mee omhoog.

‘Ik heb het!’

‘Wat heb je?’

‘Zonneburcht!’ roept Jurre. ‘Die flat hier in de buurt. Die zit vol met oma’s. En zij hebben vast tijd genoeg!’

Jasmijns mond valt open. ‘Wat een superplan, Jur! Zullen we meteen maar gaan?’

‘Hier is het’, zegt Jasmijn. Ze leest de letters op de muur. ‘Zorgcentrum Zonneburcht.’

Jurre gaat langzamer lopen. Hij is hier nog nooit binnen geweest.

Jasmijn staat al op de grote mat voor de ingang. De schuifdeuren

gaan vanzelf open en dan staan ze in een grote hal. Midden in die hal is een ronde balie. ‘Daar moeten we heen’, wijst Jasmijn. ‘Dat is de receptie.’

Jurre loopt achter haar aan. Op de balie staat een glazen vaas met een enorme bos bloemen. ‘Goedemiddag’, zegt Jasmijn tegen een vrouw die achter een computer zit. De vrouw draait zich om. Jurre ziet een naamkaartje op haar witte blouse. Linda Bos, leest hij.

‘Waarmee kan ik jullie van dienst zijn?’

‘Wij moeten de directeur even spreken’, zegt Jurre.

Linda lacht. ‘Je bedoelt onze locatieleider? Tja, dat gaat zomaar niet.’

Jurre leunt over de balie. ‘Het is echt vreselijk belangrijk!’

‘Belangrijk? Hoezo?’

‘Wij zijn de kinderdirecteuren van Zoopark en we hebben een plan. We willen zo veel mogelijk pinguïns redden.’ Hij vertelt wat ze hebben bedacht. ‘Echt, het duurt niet zo lang, hoor. Heel even maar.’

‘Ja’, zegt Jasmijn. ‘Een paar minuutjes. Meer niet.’

‘Oké. Ik ga dit even overleggen.’ Linda pakt een telefoon en belt. Jurre en Jasmijn wachten. Ondertussen proberen ze iets van het gesprek op te vangen. ‘Ja ... twee kinderen ja. Heel even. Vijf minuten.’

Ze legt de telefoon neer. ‘Blijf hier maar wachten’, zegt ze. ‘Karin van Werven komt zo.’

Jurre kan wel een gat in de lucht springen. ‘Gelukt!’ fluistert hij blij.

Maar Jasmijn is daar nog niet zeker van. ‘Zij moet het nog wel willen, hè.’

De klok in de hal tikt. Jurre schuifelt met zijn voeten over de

gladde vloer. Wat duurt dat lang. Zal er echt wel iemand komen? Maar dan gaat er ineens een klapdeur open.

Een vriendelijke mevrouw met dik blond haar loopt naar hen toe en steekt haar hand uit. ‘Hallo, ik ben Karin van Werven, activiteitencoördinator van Zonneburcht. Waar kan ik jullie mee helpen?’

‘Bent u de baas hier?’ vraagt Jurre.

Karin glimlacht. ‘Een klein beetje. Ik regel de activiteiten. Ik zorg ervoor dat er voor de bewoners van alles te doen is, zeg maar.’

‘Oké,’ knikt Jasmijn, ‘dan zitten we goed.’

‘Misschien’, zegt Karin. ‘Vertel maar.’

Een kwartier later staan ze weer buiten. Jurre maakt een rondedans. Hij sleept Jasmijn met zich mee. ‘Gelukt, gelukt, het is gelukt! Dat worden wel honderd truitjes!’

Jasmijn lacht. ‘Misschien nog wel meer! Kom mee, we gaan het aan Esther vertellen!’

Zo snel ze kunnen rennen ze terug naar Zoopark.

Esther loopt met een bezem rond het pinguïnverblijf. ‘Esther ... luister eens?’ Jurre vertelt waar ze geweest zijn.

Esther is blij verrast als ze hoort wat de twee gedaan hebben. ‘Geweldig! Ik stuur meteen een mailtje naar de natuurbeschermingsorganisatie in Australië.’

‘Wat is geweldig?’ vraagt een bekende stem. Het is meneer De Jong, de directeur van Zoopark. Jurre vertelt nog een keer van hun plan.

‘Prachtig!’ vindt meneer De Jong. ‘Dat hebben jullie heel goed bedacht. Wat fijn dat de mensen van Zonneburcht gaan helpen. Zeg, ik zit zo te denken ... misschien is het wel leuk om ze een keer uit te nodigen hier ...?’

Jurre kijkt de directeur aan. Meent hij dat echt? 'Al die opa's en oma's?' vraagt hij.

Meneer De Jong knikt. 'Iedereen die wil. En die kan natuurlijk. Ik ga iets regelen.'

Jasmijn klapt in haar handen. 'Super!' vindt ook Jurre. 'Maar nu gaan we naar huis. Want wij hebben beloofd dat we aan het eind van de week een presentatie geven in Zonneburcht. Over pinguïns.'

Esther glimlacht. 'Goed zeg! Enne ... Als ik kan helpen, dan hoor ik het wel.'

Jurre steekt zijn duim omhoog. 'Dat komt wel goed!'